

Sygn. akt I C 514/15

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 czerwca 2015 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Krzyków Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Magdalena Zdrzałka-Szymańska

Protokolant: Alicja Ziomek

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 10 czerwca 2015 r. we W.

sprawy z powództwa (...) Wierzytelności Detalicznych Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W.

przeciwko D. E.

o zapłatę

oddala powództwo.

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) Wierzytelności Detalicznych Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W., zastępowana przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie adwokata, wniosła o zasądzenie od pozwanego D. E. na swoją rzecz kwoty 3.161,23 zł z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 14.02.2015 r. do dnia zapłaty wraz z kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego w sprawie.

W uzasadnieniu pozwu strona powodowa wskazała, iż jej roszczenie powstało w wyniku nieterminowej realizacji przez pozwanego zobowiązania wynikającego z umowy o przyznanie limitu kredytowego z dnia 25 czerwca 2009 r. nr (...) zawartej między poprzednikiem prawnym powoda a pozwanym D. E.. Strona powodowa podniosła, iż pozwany nie wywiązał się z przyjętego na siebie zobowiązania.

(...) Bank (...) SA we W. na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 27 czerwca 2014 r. zbył wierzytelność przysługującą wobec pozwanego na rzecz (...) Wierzytelności Detalicznych N. Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W.. Fakt przejścia wierzytelności na cesjonariusza potwierdza oświadczenie cedenta z dnia 22 lipca 2014 r. Strona powodowa wskazała, iż na kwotę dochodzoną pozwem składa się kapitał w wysokości 1594,66 zł, odsetki umowne w wysokości 206,84 zł oraz odsetki karne w kwocie 923,62 zł, koszty w wysokości 318,54 zł- naliczone przez poprzednika prawnego strony powodowej oraz skapitalizowane przez powoda odsetki ustawowe od kwoty kapitału naliczane od dnia 01.07.2014 r. do dnia wytoczenia powództwa. Zobowiązanie pozwanego do dnia wniesienia pozwu nie zostało uregulowane.

Zarządzeniem z dnia 6 marca 2015 r. Sąd Rejonowy w Lublinie VI Wydział Cywilny stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym i postanowieniem wydanym w tej samej dacie sprawę przekazał do tut. Sądu zgodnie z właściwością miejscową i rzeczową.

Sąd ustalił w sprawie następujący stan faktyczny:

Pozwany D. E. zawarł w dniu 25 czerwca 2009 r. z (...) Bank SA z siedzibą we W. umowę o przyznanie limitu kredytowego nr (...) i umowę o wydanie i korzystanie z karty kredytowej Furora nr (...).

dowód : umowę o przyznanie limitu kredytowego nr (...) i umowę o wydanie i korzystanie z karty kredytowej Furora nr (...), k. 33,34.

(...) Bank (...) SA we W. na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 27 czerwca 2014 r. zbył wierzytelności przysługujące bankowi na rzecz (...) Wierzytelności Detalicznych N. Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W..

dowód: umowa przelewu wierzytelności z dnia 27.06.2014 r., k. 35-49,

w dniu 22 lipca 2014 r. wystawione zostało oświadczenie cedenta, w którym stwierdzono, iż (...) Wierzytelności Detaliczne N. Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. zapłacił III ratę należności i doszło do przejścia wierzytelności na rzecz Funduszu.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie, ze względu na to, iż w ocenie Sądu roszczenie strony powodowej nie zostało udowodnione, tak co do istnienia, jak i co do wysokości.

Zgodnie z treścią przepisu art. 339 k.p.c., jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie Sąd wyda wyrok zaoczny. W tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Jak stanowi przepis art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Założeniem rozwiązania legislacyjnego przyjętego w art. 6 k.c. jest obowiązywanie zasady kontradyktoryjności (sporności). Idea sporu zadecydowała o regule rozkładu ciężaru dowodu. Przepis art. 6 k.c. jest w istocie normą decyzyjną w tym znaczeniu, że przesądza on w określonych sytuacjach o sposobie wyrokowania sądu w postaci oddalenia powództwa. Ciężar dowodu pozostaje w ścisłym związku z problematyką procesową dowodów. Instytucja ta spełnia dwie zasadnicze funkcje. Po pierwsze dynamizuje postępowanie dowodowe w systemie obowiązywania zasady sporności (kontradyktoryjności) w procesie. Po drugie określa wynik merytoryczny sporu (sprawy) w sytuacji krytycznej, gdy strona nie udowodni faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (K. Piasecki, Kodeks cywilny. Księga pierwsza. Część ogólna. Komentarz, Zakamycze, 2003 r.) Sąd zatem wyjątkowo winien ingerować w przebieg postępowania dowodowego dopuszczając dowody z urzędu, które to uprawnienie wynika z treści przepisu art. 232 k.p.c. (vide wyrok Sądu Najwyższego z 24 października 1996 r., III CKN 6/96, OSNC 1997/3/29, w którym Sąd Najwyższy stwierdził, że obowiązek wskazania dowodów, potrzebnych dla rozstrzygnięcia sprawy, obciąża stronę. Sąd został wyposażony w uprawnienie (a nie obowiązek) dopuszczenia dalszych jeszcze, nie wskazanych przez żadną ze stron, dowodów, kierując się przy tym własną oceną, czy zebrany w sprawie materiał jest - czy też nie jest - dostateczny do jej rozstrzygnięcia (art. 316 § 1 in principio k.p.c.). Zarazem podkreśla się w doktrynie i praktyce, że Sąd powinien korzystać z przewidzianego w art. 232 zd. 2 k.p.c. uprawnienia powściągliwie i z umiarem, pamiętając, że taka inicjatywa należy przede wszystkim do samych stron i że cały rozpoznawany spór jest ich sprawą, a nie sądu. Działanie sądu z urzędu może prowadzić do naruszenia prawa do bezstronnego sądu i odpowiadającego mu obowiązku przestrzegania zasady równego traktowania stron (art. 32 ust. 1 i art. 45 ust. 1 Konstytucji RP) (vide wyrok Sądu Najwyższego z 12 grudnia 2000 r., V CKN 175/00, OSP 2001/7-8/116) Zasada kontradyktoryjności winna być całkowicie zachowana zwłaszcza wówczas, gdy strony korzystają z pomocy profesjonalnych pełnomocników.

Strona powodowa reprezentowana w sprawie przez profesjonalnego pełnomocnika na poparcie swojego żądania przedłożyła następujące dokumenty: kserokopię umowy o przyznanie limitu kredytowego nr (...) i umowy o wydanie i korzystanie z karty kredytowej Furora nr (...), kserokopię umowy przelewu wierzytelności wraz z dokumentami

potwierdzającymi, iż została podpisana przez osoby uprawnione oraz oświadczenie z dnia 22 lipca 2014 r. w przedmiocie zapłaty ceny w związku z zawartą umową przelewu wierzytelności, a także wyciąg z „załącznika nt 5 do umowy przelewu wierzytelności z dnia 27 czerwca 2014 r.”

Na ich podstawie Sąd był w stanie ustalić jedynie, że pozwany D. E. zawarł w dniu 25 czerwca 2009 r. z (...) Bank SA z siedzibą we W. umowę o przyznanie limitu kredytowego nr (...) i umowę o wydanie i korzystanie z karty kredytowej Furora nr (...) oraz że (...) Bank (...) SA we W. na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 27 czerwca 2014 r. zbył wierzytelności przysługujące bankowi na rzecz (...) Wierzytelności Detalicznych N. Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W., a w dniu 22 lipca 2014 r. wystawione zostało oświadczenie cedenta, w którym stwierdzono, iż (...) Wierzytelności Detaliczne N. Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. zapłacił III ratę należności i doszło do przejścia wierzytelności na rzecz Funduszu.

W tym miejscu wskazać należy, iż z przedłożonych przez stronę powodową dokumentów – w tym umowy z dnia 27 czerwca 2014 r. w żaden sposób nie wynika, iż ich postanowienia obejmowały wierzytelność z tytułu zadłużenia pozwanego. Fakt zawarcia umowy cesji powoduje, iż po stronie powodowej winna istnieć legitymacja czynna do brania udziału w niniejszym postępowaniu. Stosunek zobowiązaniowy nie ulega zmianie, natomiast zmienia się osoba uczestnicząca w nim po stronie wierzyciela. Jednakże, jak zasadnie zważył Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12 lipca 2006 r. w sprawie V CSK 187/06 (M. Prawn. 2006/16/849) warunkiem otrzymania należności przez nabywcę długu jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi. Jednocześnie w myśl, art. 513 § 1 k.c. dłużnikowi przysługują przeciwko nabywcy wierzytelności wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie. Zgodnie z art. 509 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania (§ 1). Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (§ 2). Strona powodowa nie przedłożyła żadnego dokumentu, z którego wynikałoby że wierzytelność objęta pozwem przeszła na jej rzecz. Skuteczne wywodzenie uprawnień z faktu nabycia wierzytelności na podstawie umowy cesji wymaga udowodnienia bez wątpliwości, że do cesji konkretnej wierzytelności doszło. Wierzytelność, co do której nabywca rości sobie pretensje wobec dłużnika, musi być w sposób dostateczny oznaczona i udowodnione musi być przejście tejże wierzytelności na stronę powodową. Brak jakiegokolwiek dokumentu, z którego wynikałoby, iż wierzytelność wobec pozwanego przeszła skutecznie na stronę powodową. Strona powodowa dołączyła do pozwu fragment wydruku z tabeli zatytułowanej: „załącznik nr 5 do Umowy przelewu wierzytelności z dnia 27 czerwca 2014 r.” podpisaną przez adwokata- za zgodność z oryginałem, na podstawie której niemożliwym było ustalenie czy ewentualna wierzytelność z tytułu umowy z dnia 25 czerwca 2009 r. przeszła na stronę powodową. Trudno bowiem przyjąć, iż przedłożony wyciąg, stanowiący niewątpliwie część większej całości, zawarty na k. 50, miałby być załącznikiem do umowy z dnia 27 czerwca 2014 r.. Z dokumentów przedłożonych do sprawy nie wynika, że pełnomocnik, który wymieniony wydruk elektroniczny, zawierał umowę z dnia 27 czerwca 2014 r., czy też był uprawniony do reprezentacji. Strona powodowa nie przedłożyła załącznika do wskazanej umowy cesji, w których zgodnie z treścią umowy określone były wierzytelności podlegające cesji. Fragment tabeli znajdujący się na k. 50 nie może być uznany za dokument o jakiegokolwiek mocy prawnej, nie stanowi on załącznika do umowy przelewu wierzytelności, nie jest w tej umowie wymieniony i nie jest przez nikogo podpisany. Stanowi jedynie wydruk komputerowy, a jego poświadczenie przez profesjonalnego pełnomocnika w żaden sposób nie zmienia jego wartości dowodowej.

Sąd rozpoznający sprawę, uznał również, iż strona powodowa nie wykazała wysokości dochodzonego roszczenia. Strona powodowa, z naruszeniem art. 6 k.c. i art. 227 k.c. nie przedstawiła żadnych dowodów dotyczących wyliczenia rzekomego długu pozwanego, dlatego niemożliwym było zweryfikowanie sposobu wyliczenia należności dochodzonej pozwem, tym bardziej, iż kwota nie stanowiła kategorii jednolitej.

Mając powyższe na uwadze, wobec braku jakichkolwiek dowód świadczących o istnieniu zobowiązania pozwanego wobec strony powodowej i jego wysokości, orzeczono jak w wyroku.